

ΕΥΣΑΙ

ΔΕΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΛΣΜΑΤΑ

ΑΔΟΜΕΝΑ ΒΙΣ ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

ΤΗΣ

ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἐκδοθέντα δαπάνη

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΘ. ΜΙΧΑΛΑΚΕΑ

(Τιμῶνται λεπτά 25),

Ἐκ στυματο: νη:των και θη-
λαζοντων κατηρτισω αἶνον.
ΨΑΛΜΟΣ. ἡ. 3

ΕΝ ΚΑΛΑΜΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ Γ. Β. Α. ΜΙΧΑΛΑΚΕΑ

(Πλησίον τῶν ταξιαρχῶν)

1881.

ΕΥΧΑΙ, ΔΕΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΛΕΜΑΤΑ.

Α Δ Ο Μ Ε Ν Α

1881 25

ΕΙΣ ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Τ Η Σ

ΕΛΛΑΔΟΣ,

1. ΒΑΣΙΛΕΥ Ουράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον, ἀγαθὲ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

2 Ἅγιος ὁ Θεὸς, ἅγιος ἰσχυρὸς, ἅγιος ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς.

3 Δόξα Πατρὶ, καὶ Υἱῷ, καὶ ἁγίῳ Πνεύματι καὶ νῦν καὶ ἀεί. καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΑΙ, ΛΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΣΜΑΤΑ

4. Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς· Κύριε ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν· Δέσποτα συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν. Ἄγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου. Κύριε ἐλέησον. Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον.

5. Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ καταφυγή μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, Τριάς ἁγίας δόξα σοι.

6. Δοξάζω τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ ἰσχυροὺν καὶ Πνεῦματος ἁγίου, ὑμῶν τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἄκτιστον θεότητα, Τριάδα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσαν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

7. Θεοτόκε Παρθένε, χάρις κεχαριτωμένη Μαρία ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι σωτήρα ἔσθης τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

8. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος.

 Α Σ Μ Α Τ Α

9. Ὁ Θεὸς τὸ κρίμα σου τῷ βασιλεῖ δὸς, καὶ τὴν δικαιοσύνην σου τῷ υἱῷ τοῦ βασιλέως· κρίνειν τὸν λαόν σου ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ τοὺς πτωχοὺς σου ἐν κρίσει· ἀλληλούϊα.

Κρίνει τοὺς πτωχοὺς τοῦ λαοῦ, καὶ σώσει τοὺς μισοὺς τῶν πενήτων, καὶ ταπεινώσει συκοφάντην· καὶ συμπαραμενεῖ τῷ ἡλίῳ, καὶ πρὸ τῆς σελήνης γενεᾶς γενεῶν· ἀλληλούϊα.

Ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη, καὶ πλῆθος εἰρήνης, ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ σελήνη· ἀλληλούϊα.

Φείσεται πτωχοῦ καὶ πένητος, καὶ ψυχὰς πενήτων σώσει, ἐκ τόκου καὶ ἐξ ἀδικίας λυτρώσεται τὰς ψυχὰς αὐτῶν· ἀλληλούϊα.

Ἔσται στήριγμα ἐν τῇ γῆ ἐπ' ἄκρων τῶν ὀρέων, ὑπεραρ-

θήσεται ὑπὲρ τὸν Λίβανον ὁ καρπὸς αὐτοῦ, καὶ πληρωθήσεται τῆς δόξης αὐτοῦ πᾶσα ἡ γῆ. ἀλληλούϊα.

Κύριε, σῶσον τὸν βασιλέα καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν, ἐν ἧ ἡμέρᾳ ἐπικαλεσόμεθα σε· ἀλληλούϊα.

Δόξα Πατρὶ κτλ. Ἀλληλούϊα, (τρίς).

40 Πολυχρόνιον ποιῆσαι Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θεοσεβέστατον καὶ φιλοχρῆστον ἡμῶν Βασιλέα Γεώργιον τὸν πρῶτον σὺν τῇ Βασιλίᾳ ἡμῶν Ὁλγα. καὶ τοῦ Διαδόχου αὐτῶν Κωνσταντίνου. Κύριε φύλαττε αὐτοὺς, εἰς πολλὰ ἔτι (τρίς).

41. Δέσις πρὸς τὸν Θεὸν ἀδομένη ἐν ταῖς τελεταῖς, ταῖς πρὸς ἑναρξίν τῶν σχολείων, καὶ τῶν δημοσίων ἐξετάσεων.
(Ἐκ τῆς Σολομῶντος Σοφίας Κεφ. Ζ΄.)

Θεὲ πατέρων καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα τῷ λόγῳ σου, καὶ τῇ σοφίᾳ σου κατασκευάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα θεασθῆ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτησμάτων, καὶ διέστη τὸν κόσμον ἐν δσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ· δός μοι τὴν τῶν σῶν ὑβάνων πάρεδρον σοφίαν, κχιμή με ἀποδοκιμάσης ἐκ παιδῶν σου, ὅτι ἐγὼ δοῦλος σός, καὶ υἱὸς τῆς παιδείας σου Ἀμήν.

42. Δέσις ἀδομένη ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων. Τὸν Βασιλέα μας ΓΕΩΡΓΙΟΝ τῶν πρῶτον σῶσον Θεέ!

Δὸς δόξης στέφανον, τὴν τύχην ἄρθρονον,

τὸν Βασιλέα μας σῶσον Θεέ!

Τὰ καλὰ σου τῶν Ἑλλήνων ἀνακτι δός, ὦ Θεέ!

Τὴν βασιλείαν του στήριξον, αὔξησον·

καὶ τὸν λαόν σου εὐδαίμονας δός, ὦ Θεέ!

Θεὲ εὐλόγησον τὸν ΓΕΩΡΓΙΟΝ ὄλους ἡμᾶς!

Διὰ τὴν ἐπίστασίν σου ἐν πάντοτε εὐφρονες,

τὸν Βασιλέα μας, σῶσον Θεέ!

13. Ἄσμα ψαλλόμενον ἐν ταῖς ἐνικυτίαις ἐξετάσεται.

Ἄσμεν ἴδν ἐγκαρδίως, τῆς σοφίας ἐρασταί,
 Ἄσμα μέλψωμεν συμφώνως, φίλτατοι εὐσπουδασταί,
 Τῆς ἐτάσεως ἡ ὄρα πάρεστιν ἰδοῦ ἀγῶν,
 Ταῖς ἀγωνιστοῖς προσφέρων στέφανον μακαριστόν.
 Στέφανον σοφίας δῶρον, κ' ἐγκαλλώπισμα βρωτῶν,
 Κορηγόν πολλῶν χαρίτων, καὶ πολιτισμοῦ προσόν,
 Φιλοτίμως λοιπόν, φίλοι, εἰς ἐν θέντες τὰς ψυχάς,
 Συναρμώσωμεν κ' εἰς μίαν ἁρμονίαν τὰς φωνάς.
 Ὁ θερμὸς ἡμῶν προστάτης Βασιλεὺς δ' σεβαστός,
 Γέρα ἄξια προσφέρει ὡς πατὴρ ἡμῶν σεπτός.
 Καὶ κρατῶν εἰς χεῖρας δάφνας μὲ τὰς πατρικὰς εὐχάς,
 Ἐτοιμάζεται νὰ στέψη μουσολήπτων κεφαλὰς.
 Νέοι, πρὸς σὰς ὄμας στρέφει πίστις, ἔθνος καὶ πατρίς,
 Εἰς τὸ μέλλον ἂν φανῆτε συνετοὶ καὶ εὐσεβεῖς.
 Φωτισθῶμεν λοιπόν, φίλοι, ἀσπασθῶμεν τὴν σπουδὴν,
 Τὸν θοιγόν τῆς εὐσεβείας κ' εὐτυχίας τὴν πηγὴν.
 Ἄλλ' ὦ σὺ θεὸς τῶν ὅλων, ἐπίθε εἰς οὐρανοῦ,
 Φάνηθι ἡμῖν πρωτάρχης τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοῦ.
 Παρὰ σοῦ πίστεο τῶν φῶτων χορηγὸς τῶν ἀγαθῶν,
 Ἐξαιτούμεθα ἐνθέμως γνώσεως τὸν φωτισμόν.

14. Ἔτερον ὅμοιον.

Αὐτιπρὸς σήμερον ἡμέρα ἀνατέλλει δι' ἡμᾶς,
 Πρόκειται ἀγῶν εἰς δόξαν, εἰς βραβεῖα, εἰς τιμὰς.
 Ἄξιοι αὐτῶν φανῶμεν ὅλοι, ὦ συμμαθηταί,
 Ἄμιλλῶμεν ὡς μεγάλοι τῆς παιδείας ἐρασταί.
 Ἐχωμεν ἀγωνοθέτην τὴν πατρίδα, τοὺς γονεῖς,
 Κι' ἄλλον νέον μουσηγέτην, καὶ ἐλπίδας ἀκροαταῖς.
 Ἄξιοι αὐτῶν φανῶμεν κτλ.

ΛΔΟΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ.

Ἡ παιδεία εἶναι δόξα, εἶναι ἀληθὴς τιμὴ,
Εἶναι πλοῦτος, εὐτυχία, ἔνδοξος ἀνταμοιβή.

Ἄξιοι αὐτῶν φανῶμεν κτλ.

Ἄς δοιχθῶμεν, ὅτι ὅλοι τῆς παιδείας ἐρασταί
Εἴμεθα ἀπὸ καρδίας κ' ἐνθερμοὶ ἀγωνισταί.

Ἄξιοι αὐτῶν φανῶμεν κτλ.

Τοὺς προγόνους μας ἐκείνους Ἕλληνας τοὺς παλαιοὺς,
Ἡ σοφία εἰς τὸν ὅσμον ἔδειξ' ὅλους θαυμαστοὺς.

Ἄξιοι αὐτῶν φανῶμεν κτλ.

Εἰς τὴν δόξαν τῶν προγόνων ἔς ὅλην τὴν ἀρετήν,
Ἡ σοφία θὰ μᾶς φέρη, ἂν ποικτήσωμεν αὐτήν.

Ἄξιοι αὐτῶν φανῶμεν κτλ.

Τότε ὄντες φωτισμένοι, ἔνδοξοι καὶ εὐτυχεῖς,
Θὰ φανῶμεν ὅτ' ἐκείνων εἴμεθ' ἄξιοι κ' ἡμεῖς.

Ἄξιοι αὐτῶν φανῶμεν κτλ.

15 Ἐτερον ὕμνον.

Εἰς τὸ στάδιον τῶν φάτων μᾶς ἀνοίγεται ἀγὼν,
Τὸν Θεὸν ζητῶμεν πρῶτον βοηθὸν καὶ ὁδηγόν.

Ἡ ταχύτης τῶν προόδων καθ' ἑνὸς μας θὰ δειχθῆ,
Καὶ ὁ ἄξιος τὸ ρόδον τῶν ἐπαίνων θὰ δεχθῆ.

Τῆς μαθήσεως ὁ δρόμος μακρὸς εἶναι καὶ τραχὺς,
Εἰς λειμῶνας φέρει ὁμῶς ἀνθρώπος καὶ εὐτυχεῖς.

16. Ὕμνος εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα ἡμῶν.

Μὲ τὸ ἔαρ τῆς Ἑλλάδος

Καὶ τοὺς ὕμνους τῶν πτηνῶν,

Ὁ Μονάρχης μας ὡς ἄστρον

Ἀπεράνη πρωϊνόν.

ΕΥΧΑΙΔΕΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΣΜΑΤΑ

Ἐκ τῆς Βαλτικῆς, ὡς ἄστρον
 Οὐρανόπεμπτον ἐφάνη,

Καὶ χρυσὴν ἐσθῆτα νύμφης

Ἡ Ἑλλὰς ἀναλαμβάνει,

Σὲ πρὶκίζουσι, πατρίς μου,

Μ' ἓνα φίλημα στοργῆς.

Καὶ μὲ τὸν ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΣΟΥ

Τρεῖς Βασίλισσαι τῆς γῆς.

Καὶ λαμβάνεις ἀρράβωνα

Τιπαλφῆ τῆς καλονῆς Σου,

Τὴν ἐπτάφωτον πλειάδα

Τῆς χρυσῆς μας Ἑπτανήσου,

Φώτιζέ τον, σκέπαζέ τον,

Πολυέλαιε Θεέ!

Εἰς αὐτὸν προβλέπουν τόσαι

Τεθλιμμέναί γενεαί.

Δὸς, Θεέ, νὰ συγκεράνη

Τὴν πικρὰν μας ἱστορίαν,

Ἐχὼν σύνθημα τὴν δόξαν

Καὶ σκοπὸν τὴν εὐνομίαν.

Λγοπόβλητος Μονάρχης

Ὡς τὸ ἔαρ μειδιῶν,

Ἴσχυρ' ἔχει τὸν λαόν Του,

Καὶ τὰ στήθη μας ναόν.

17. Ἄσμα πρὸς τὴν Α. Μ. τῶν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων.

Λυγρὸς γένε τῆς Δανίας,

Μ' ἄετ' ἐς πεπροικισμένε,

Καὶ μὲ τὸ τῆς εὐνοίας

Γάλα, ἀνατετραμένε.

"Απαντες ἀπὸ καρδίας
 Πρὸς τὸν Ὑψιστον δεήσεις
 Ἐναπέμπομεν μυρίας,
 Ἐπευχόμενοι νὰ ζήσης!
 Εἰς Σὲ ἔχομεν ἐλπίδα
 Πάντες ὅτι δὲν θ' ἀργήσης,
 Τὴν φιλαττὴν μας πατρίδα
 Ἰσχυρὰν νὰ καταστήσης!
 Σὺ θε νὰ μᾶς ὀδηγήσης
 Εἰς τὴν γῆν τοῦ Βυζαντίου!
 Καὶ Ἑλληνικοῦ θὰ στήσης
 Ἐκεῖ θρόνον Βασιλείου!
 Τὴν σημαίαν τῶν Ἑλλήνων
 Ἐν τῷ Βυζαντίῳ θὰ στήσης!
 Καὶ τὸν Μεγαν Κωνσταντῖνον
 Ἐν αὐτῷ θὰ ἀντικαταστήσης!
 Ἐν τῆς Ἀνίας δὲ Σοφίας
 Τὸν ναόν, Σὺ θε νὰ στήσης
 Τὸν Σταυρὸν μὲ τῆς ἰδίας
 Χειρας σου, χωρὶς ν' ἀργήσης!
 Τὸ δε εἶδος ἀνοφώνων
 Εἰς τὴν δόξαν τὴν ἀρχαίαν,
 Μέχρι τέλους τῶν αἰώνων
 Θα διατηρῆ ἀκμαίαν!
 Ὅθεν ζῆτε! κα' εὐδαιμόνει!
 Πολυπόθητέ μας Ἄναξ!
 Κα' εἴθε νὰ κατευοδώνη
 Τα Σὰ ἔργα ὁ Παντάναξ!

18. Ἐτερον πρὸς ἀνάμνησιν τῆς αἰσίως εἰς
τὸν θρόνον αὐτοῦ ἀναβάσεως.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὑπὲρ σοῦ ὄλ' ἡ Ἑλλάς,
Μὲ χαρὰν ἐκπέμπει, Ἄναξ, πρὸς τὸν Ὑψίστον εὐχάσας
Ἄλλ' αἱ κόραι Ἀλικῶνος ἀπ' τὰ ὕψη Παροικισσοῦ
Μόνοι δύνανται ἀξίως εἰς τὰς ὄχθας Ἰλισσοῦ,
Εἰς τοὺς πέδας τοῦ Σοῦ θρόνου νὰ τοῖσιωσιν ᾠδὴν,
Καὶ θὰ ψάλλωσιν εὐρύθμως εἰς αὐτὴν τὴν ἑσπρτήν.
Νέα θεῖα Ἀρμονία, παρεστιάσις τῶν Μουσῶν,
Σὺ ἀνάπνευσον εὐχὴν μας, ἐλθέ, κράζε μεθ' ἡμῶν,
«Βασιλεῦ τῶν βασιλείων, Σὺ δαίτηρ τῶν ἀγαθῶν!
» Σκέπε τὸν Γεώργιον μας βασιλέα πεθητόν.
» Χάρισε ζωὴν κ' ὑγείαν εἰς τὸν Ἄνακτα ἡμῶν,
» Κ' εἰς τὸν ὕψηλόν του θρόνον δόξης σταδίον λαμπρόν.»

19 Εὐχὴ παίδων εἰς ἑναοξιν μαθημάτων.

Θεὲ τῶν ὄλων, Κίριε, δημιουργέ τῶν ὄντων,
Σὺ ὅστις μᾶς κατέταξας εἰς τὴν σειρὰν τῶν ζώντων,
Σὺ ὅστις μᾶς ἐχάρισας τὸν νοῦν καὶ τὰς αἰσθήσεις,
Εὐδόκησον τῷ θεῷ σου φωτὶ νὰ μᾶς φωτίσῃς.
Τοὺς ὀφθαλμοὺς μας ἀνοιξον εἰς γνῶσιν τῆς σοφίας,
Τοὺς πόδας μας κατεύθυνον εἰς κῆπον εὐμαθείας.
Ἀξίωσον τῆς χάριτος ἡμᾶς τῆς οὐρανόου,
Διὰ νὰ διατρέξωμεν τὸν δρόμον τοῦ σταδίου.
Καὶ διὰ νὰ δοξάζωμεν εἰς ὄλην τὴν ζωὴν μας,
Ὡς πλάσματα εὐγνώμονα, τὸν θεῖον Ποιητὴν μας.
Ψυχὰς τῶν προπατόρων μας, ὅπου μᾶς ἐφρατε,
Δεχθῆτε τὰς δεήσεις μας καὶ μὴν τὰς παροράτε.
Ἐν βλέμμα ρίψατ' εὐμενῶς εἰς τὴν ἀπλότητά μας!

Μὲ τὴν σκιάν σου πατρικῶς ἐπισκιάσατέ μας,
 Καὶ εἰς τὸ στάδιον αὐτὸ χειραγωγήσατέ μας,
 Ἐμπνεύσατέ μας ἔφεσιν τῆς ἀληθοῦς παιδείας,
 Καὶ πνεύμα ἐπιδόσεως καὶ νοῦν ἐπιμελείας,
 Καὶ ἀναδείξατε ἡμᾶς εἰς πᾶν σοφίας εἶδος,
 Ἄξιους ἀπογόνους σας τῶν τέκνων τῆς πατρίδος.
 Ἀπόλλων, Μοῦσαι καὶ Ἑλλὰς προστάται μας δειχθήτε
 Ἀνοίξατε τοὺς κόλπους σας διὰ νὰ μᾶς δεχθῆτε
 Πρὸς Ἑλικῶνα βαίνομεν, ἐδυλαμώσατέ μας,
 Καὶ μεταξὺ τῶν τέκνων σας καταριθμησατέ μας.

20. Στίχοι πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Θεὸς ὕμνω τὴν δόξαν σου	Τὸ φῶς εἶπαι τὸ σῶμά σου
Καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα,	Ὁ Ὁλιος τὸ ὄμμα σου
Τὴν γῆν μὲ ἄνθη ἔστρωσας,	Ὁ κερκυρὸς φωνή σου
Με ἄστρα τὸν αἰθέρα.	Τὸ ἄπειρον διαστήμα
Τῆς γῆς ἀσύμφωνοι λαοὶ,	Τὸ μέγα σου ἀνάστημα
Σὲ προσκυνῶν συμφώνως.	Καὶ ὁ αἰὼν σιγή σου (δὶς)
Ποικίλαι γλώσσαι χίλιαι,	Δύναται ὁ δάκτυλός σου
Σὲ ἀνομινοῦν συγχρόνως.	Ὡς μαχλὸς τὴν γῆν νὰ σείτῃ,
Τὸ πᾶν ἀμέτρητος μετράς,	Καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρός σου
Ἄβριστος ὁ ἴσις	Τοὺς ὠκεανούς νὰ κλείσῃ,
Τὸ πᾶν ἀβριστος ὄψας,	Μ' ἓνα φύσημά σου σβύνεις
Ἄγνωριστος γνωρίζεις	Τῶν ἀστέρων τοὺς φανούς,
	Μ' ἓνα νεῦμα μόνον κλίνεις
	Καὶ γυρνᾷς τοὺς οὐρανοὺς.

21. Εὐχὴ ἱκετήριος.

Σὺ, Θεὸς ἀόρατε, Παντάναξ, Βασιλεῦ, δόξασον τὸν Βασιλέα

ἡμῶν τὸ ἔθνος τῶν ὀρθοδόξων κράτεινον' πρεσβεῖταις τῆς
Ἁχράντου Σου μητρὸς καὶ πάντων τῶν ἁγίων Σου.

22. Μετάφρασις τοῦ πολεμικοῦ ἄσματος τοῦ Τυρταίου

Ὅστις δρέγεται καλὴν νὰ κατορθώσῃ πράξιν,
Ἵπὲρ πατρίδος πολεμῶν, φίλοι, ἔς τὴν πρώτην τάξιν
Νεκρὸς ἄς πέσῃ πληγωθεὶς, ὡς ἥρωας ἀνδρείος,
Μηδ' ὑποφέρει νὰ γενῆ δούλος ἄλλων ἀχρεῖος.
Τί μεγαλειότερον κακὸν δύναται νὰ τὸν φθάσῃ
Παρὰ νὰ φύγ' ὡς ἀνανδρός, πατρίδα του νὰ χάσῃ,
Ν' ἀφήσῃ χώραν καρπερὴν, κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ νὰ τρέχῃ
Ψωμοζητῶν εἰς ξένην γῆν, ἔλεος νὰ μὴ ἔχῃ.
Νὰ σύρ' ὀπίσω του γονεῖς, γέρους, γυναῖκα νέαν,
Καὶ τέκνα του ἀνήλικα, δυστυχεστάτην θεάν;
Ὅπ' ἂν ὑπάγῃ, ὡς ἐχθρὸν ὅλοι τὸν ὑπορῶνται,
Καὶ ὡς πτωχὸν σὺν δῖῳ χουσίῳ, ὅλοι τὸν καταρῶνται.
Κάνεις δὲν στρέφει νὰ τὸν δῆ, καταφρονεῖ πᾶς ἕνας,
Ὡς ὄνειδος τοῦ γένους του, δὲν τὸν ψηφεῖ κανένας.
Περὶ πατρίδος, γυναικῶν, τέκνων, Ἕλληνες φίλοι,
Ἄς πολεμῶμεν πρόθυμοι' μηδ' ἐξοπίσω μείνῃ,
Κάνεις, ὦ νέοι, ἀπὸ σᾶς, διὰ θανάτου φόβον,
Πολὺ πλέον φοβήθητε τῆς ἀνανδρίας ψόγον.
Ἔνας τὸν ἄλλον στέκοντες σιμὰ πηρακινεῖτε,
Μηδὲ τοὺς γέρους μοναχοὺς εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἀφῆτε.
Εἴν' ἐντροπὴ νὰ ζαπλωθῇ γέρος ἐμπρὸς σᾶς, νέοι,
Ψυχὴν του τὴν πολύπονον ἔς τὴν σκόνην ν' ἀποπνέῃ,
Γενεῖων καὶ τῆς κεφαλῆς λευκᾶς αἱματομένης
Τρίχας νὰ δείχνῃ, νὰ κινῇ γεῖρας παραλυμένας
Διὰ νὰ κρύψῃ τὰ γυμνά τοῦ σώματος του μέλη,
Ὅσα κάνεις, δι' ἐντροπῆν, νὰ φαίνωνται δὲν θέλει.

Τοῦ νέου καὶ ἂν γυμνωθῆ τὸ σκοτωμένον σῶμα,
 Κάνεις δὲν τ' ἀποστρέφεται ὡς γηραλέου πτώμα.
 Τὸ ἄνθος τῆς νεότητος, παντοῦ πάντοτ' ὄραϊον
 Τὸ σέβεται κι' ὁ θάνατος· ὅλα πρέπουν τὸν νέον.
 Ζῶντ' ἄνδρες τὸν θαυμάζουσι, γυναῖκες τὸν ποθοῦσι,
 Νεκρὸν δὲ εἰς τὴν τάξιν σου ὅλοι τὸν ἐπαινοῦσι.
 Στῆτε λοιπὸν ἀκλόνητοι, καὶ σφίγγοντες τὰ χεῖλη.
 Στείλετε, νέοι, τὸν ἐχθρὸν εἰς τὸν ἄδην, πρὶν σᾶς στείλῃ

23. Ἕσμα Τυρταίου, μεταφρασθὲν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ
 ἀγῶνος ὑπὸ Σ. Τρικούπη.

Τί τιμὴ στὸ παλληκάρι, ὅταν, πρῶτον στὴ φωτιά,
 Σκοτωθῆ γιὰ τὴν Πατρίδα μὲ τὴ σπάθα στὴ δεξιά!
 Πόσο λυπηρὸ ν' ἀφίνη τὴν πατρίδα τὴ γλυκιά,
 Τὰ καλὰ του τὰ χωράφια καὶ νὰ ζῆ μὲ διακονιά,
 Μὲ γονιὸ νὰ παραδέρνη, μὲ γυναῖκα ὁμορφοεῖ,
 Μὲ γερόντισσα μητέρα καὶ μ' ἀνήλικα παιδιὰ,
 Κι' ἀπ' τὴ στέρνησι καὶ φτώχεια, ὅπου πάσι, ὅπου σταθῆ
 Νὰ γνωρίζ' ὅτ' εἶν' εἰς ὅλους ἡ ζωὴ του μισητή!
 Νὰ ντροπιάζῃ τὴ γενιά του, νὰ ντροπιάζεται κ' αὐτὸς,
 Καὶ ποτὲ νὰ μὴ τοῦ λείπη ἀπ' τὰ χεῖλη ὁ στεναγμὸς!
 Τέτοιον ἄνθρωπο καθέννας ζωντανὸ καταφρονᾷ,
 Μήτ' ἀφοῦ στὸν τάφο πέσῃ, τ' ὄνομά του μελετᾷ.
 Εἰς τὴν μάχην ἄς χυθοῦμεν ὅλοι μ' ἄφοβη καρδιά,
 Ὁ καθέννας ἄς πεθάνῃ γιὰ πατρίδα γιὰ παιδιὰ.
 Στὴ φωτιά παλληκαράδες, γενῆτ' ὅλ' ἓνα κορμί,
 Στὴ φωτιά, μὴ ντροπιασθῆτε, σὰν φυγάδες, σὰν δειλοί!
 Λεοντόκαρδο τὸ στῆθος καθενὸς σας ἄς φανῆ,
 Τοὺς ἐχθροὺς σας πολεμοῦντες μὴ ψηφᾶτε τὴ ζωή.

Νὰ μὴ φύγετε κ' ἀφήστε τὰ σεβάσματα γερατειᾶ,
Πόχουν ἀχαρνὰ τὰ χέρια καὶ τὰ γόνατα βαρυσία.
Ἐντροπή σας, ἐντροπή σας, ἀπ' ὀπίσω νᾶν ὁ νιός,
Κ' ὁ ἀδύνατος ὁ γέρος νὰ πεθοίνη' μπροστινός.
Πόχει κάτασπρα τὰ γένηια, κάτασπρη τὴν κεφαλὴ,
Κ' εἰς τὰ χόματα ν' ἀφίνη τὴν ἀδούλωτη ψυχὴ.
Ὅλ' οἱ κίνδυν' οἱ πολέμοι, ὅλοι πρέπουσι εἰς τὸ νιό,
Εἰς τὸ νιό πολέμοι πρέπουσι, ποῦ τὸ σῶμ' ἔχ' ἀνθρώ.
Σεβαστός εἶναι στοῦς ἄνδρας, σταῖς γυναῖκες ποθητός,
Εὐμορφος ἂν πρωτοπέση κ' εἰς τὸν πόλεμο νεκρός.
Ἄς ριφθῆ' μπροστὰ στοῦ γέρο κ' ἄσειστος ἄς στυλωθῆ,
Καὶ τὰ δόντια του ἄς σφίξῃ μέσ' τὸ αἷμ' ἄς κυλισθῆ.

24. Ἄσμα διὰ τὴν εἴσοδον τῶν μαθητῶν εἰς τὸ σχολεῖον.

Στὸ σχολεῖον θὰ ἐμβῶμεν, ἔλα, ἄς ἀραδιασθῶμεν,
Καὶ μὲ τάξιν προπατοῦντες στὰ θρονία καθεσθῶμεν.
Τὰ μικρὰ παιδιὰ θὰ μάθουν, ὅ,τι θὰ τὰ ὠφελήτη,
Ἐσπερον εἰς τὴν ζωὴν των ἔχει καὶ νὰ τὰ τιμήσῃ.
Τὸ παιδί ὅταν ἤξεύρῃ ἐλευθέρως νὰ διαβάσῃ,
Οἱ γονεῖς τὸ ἀγαπῶσι καὶ ὁ κόσμος τὸ θαυμάζει.
Κ' ὅταν μάθῃ καὶ νὰ γράφῃ, νὰ μετρήῃ νὰ λογαριάσῃ
Τότε πλειὰ κανεὶς μέγας παιδί δεν θὰ τ' ὀνομάσῃ
Ἐσπερον ἀπὸ ὀλίγον νὰ! τὸ μάθημα θ' ἀρχήσῃ,
Τ' ἄσματά μας θέλουσι παύσῃ καὶ καθ' εἰς ἄς σιωπήσῃ

25. Προσκύνει σέβου τὸ Θεὸν καὶ τίμα τοὺς γονεῖς σου,

Ἀγάπα τοὺς ὁμοίους σου καὶ τοὺς ὁμογενεῖς σου,
Λέγει ὁ Θεός· «Ὁ σὺ μισεῖς ἑτέρω μὴ ποιήσῃς».
Ἄν θέλῃς νὰ μὴ σ' ἀδικοῦν, ποτὲ μὴ ἀδικήσῃς.

Ἐπιμελοῦ κοπιάζε ἐν ὅσω εἶσαι νέος.
 Διὰ νὰ μὴ μετανοῆς τὸ ὕστερον ματαίως.
 Ἡ ἐπιμέλεια νικᾷ ὅλας τὰς δυσκολίας,
 Καὶ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς δρόμον εὐτυχίας.
 Ἡ δὲ ἀμέλεια γεννᾷ παντοίων κακῶν εἶδη,
 Πτωχείαν καταφρόνησιν καὶ ἀτιμίαν δίδει.
 Ὁ πλαῦτος χωρὶς μάθησιν, εἶναι φθορᾶς αἰτία,
 Πρῶτον ἀπ' ὅλα τὰ ἀγαθὰ ὑπάρχει ἡ παιδεία.
 Ὁ ἀμαθὴς ἀπὸ τυφλὸν διαφορὰν δὲν ἔχει,
 Ἐν ᾧ θορρεῖ ὅτ' εὐτύχει, εἰς τὴν φθορὰν του τρέχει.
 Ἰσοτίμοι οἱ ἄνθρωποι κ' ἐλεύθεροι γεννῶνται,
 Καὶ διὰ μὲν τὴν ἀρετὴν πρέπει νὰ προτιμῶνται.
 Χάριν ποτὲ μὴ λησμονῆς κακὸν μὴ ἐνθυμῆσαι.
 Δίδε καλὸν ἀντὶ κακοῦ καὶ οὕτως ἐκδικεῖσαι.
 Τοὺς ἄλλους μὴ κατηγορῆς τὸν ἑαυτὸν σου κρίνε.
 Ἄν θέλῃς νὰ σὲ συγχωροῦν εἰς εὐσπλαγχνίαν κλίνε.
 Πιστὸς εἰς τὴν πατρίδα σου, πιστὸς εἰς τὴν θρησκείαν,
 Πιστὸς πρὸς τὴν συγγένειαν, τὸν νόμον, τὴν φιλίαν.
 Φιλάνθρωπος, ἐπιμελὴς καὶ φρόνημος ἂν ᾦσαι,
 Ὡς κ' οἱ ἐχθροὶ σου σὲ τιμοῦν, κανένα δὲν φοβεῖσαι.

26. Μὲ ὅλην τὴν καρδίαν σου	Καὶ εἶπαμεν τὰς ἐντολάς
Ἄγάπα τὸν Θεόν.	Τὰς δέκα τοῦ Θεοῦ
Κ' ἀγάπα τὸν πλησίον σου	Ὡ! ἂς φιλάξωμεν αὐτάς
Ὡς ἀγαπᾷς σαυτόν.	Ὡς δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ
27. Τοῦ οὐρανοῦ μας Πατρός	Τὸ ἄλφα ἕητα ἔπειτα
Τὴν χάριν τὴν καλὴν	Πασχίσωμεν πολλὰ,
Πρῶτ' ἐζητήσαμεν θερμῶς	Ἐπάνω εἰς τὰς πλάκας μὲς
Ὅλοι μὲ προσευχήν.	Νὰ γράφωμεν καλά.

28. Ἄς μᾶς σῶσῃ ὁ Θεός! | Οἱ πλησίον δυσεβρῶν,
 Λείπει πλέον ὁ καλός. | Μάταια πράγματα λαλοῦν.
 Ποῦ ἐνάρετος; καὶ ποῦ | εἰ ἀκούω πουθενά;
 εἶν' ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ; | χεῖλη δόλια κ' αἰσχρά.

29. Μήτηρ κοινὴ, τροφὸς ἡμῶν, διδάσκαλος προστάτις,
 εἶν' ἡ πατρίς μας ἡ Ἑλλάς. δόξα εἰς τὸ ὄνομά της!
 Αὐτὴν ἃ ἔχουμε ἔς τὸν νοῦν πάντα ἄς ἀγαπῶμεν,
 Ὅπου καὶ ἂν ὑπάγωμεν, ποτὲ μὴ λησμονῶμεν.
 Ἐς τὴν γῆν της ἐγεννήθημεν καὶ πάλιν εἰς τὴν γῆν της
 Νὰ ζήσωμεν, συντρέχοντες εἰς τὴν βελτιωσίαν της.
 Τὸ πᾶν διὰ τὴν δόξαν της καὶ τὴν εὐδαιμονίαν
 Προθύμως νὰ προσφέρωμεν φιλογενῆ θυσίαν.
 Ὅταν ἡ μήτηρ εὐτυχῆ, ὅλοι συνευτυχοῦμεν,
 Καὶ ὅταν ἦναι ἐνδοξος, ὅλοι συνενδοξοῦμεν.
 Ὅταν δὲ πέσῃ εἰς αὐτὴν σκότος καὶ δυστυχία,
 Φεῦ! ἄδοξα καὶ δυστυχῆ εἶναι καὶ τὰ παιδιὰ.
 εἰς μίαν γῆν ἔγεννήθημεν, εἰς μίαν κατοικοῦμεν.
 Μίαν ψυχὴν ἄς ἔχουμεν διὰ νὰ εὐτυχοῦμεν.

30 Ἦλθεν, ἄδελφοί. ἡ ὥρα καθ' ἣν εἰς ἕκαστος ἡμῶν,
 Πρέπει νὰ δειχθῆ ὅτ' εἶναι φίλος ἄξιος τῶν Μουσῶν.
 Εὐχαρίστησις καὶ σέβας ἐνταύτῃ μᾶς προσκαλεῖ,
 Ἄδελφοί ν' ἀγωνισθῶμεν νὰ φανῶμεν ἱκανοί.
 Νὰ ἀξιωθῶμεν δάφνης, ἀριστείου καὶ τιμῆς,
 Ὅσοι εἴμεθ' ἐμπράκτως ἀρετὰ φιλομαθεῖς.

31. Ὁ ἥλιος τὸ θέμα του ἔς τὴν δύσιν ὅταν στρέφῃ,
 Ἐς τοὺς οὐρανοὺς ὀπίσω του ἀφίνει χροσὰ νέφη.
 Καὶ οἱ φιλότιμοι θνητοί, πρὶν εἰς τὴν γῆν μας δύσουν,
 Φῶς χρεωστοῦν ἀθάνατον ὀπίσω ν' ἀφήσουν.

32. Θρήνος εἰς τὸν Μάρκον Βότσαρην.

Ἕλληνας, κλαύσωμεν ἄνδρα γενναῖον,
 Τὸν Μάρκον Βότσαρην ἥρωα νέον,
 Οὗτος ἀπέθανε λαμπρῶς νικῶν.
 Τοῦτον τὸν ἥρωα ἀς μιμηθῶμεν,
 Ἐναντὶν ἐλευθερίαν μας ὄντως ποθῶμεν,
 Καὶ θέλει θραύσωμεν ἐχθροὺς ἡμῶν.

Ἄνδρες, ὁμόνοια ἔς ἡμᾶς ἀνήκει
 Καὶ ἡ ὑπέρτατος μᾶς τάζει νίκη,
 Νίκην βεβαίη, τε καὶ ἀσφαλῆ.
 Τοῦρκοι σκληρότατοι, ἂν ἐφρονεῖσθε
 Ὁ Μάρκος Βότσαρης, δὲν λιγαστεῖσθε
 Ἡ ἐναντίον σας Ἑλλήνων ὀρμή.

Ἡρωα Βότσαρη, Ἡπείρου θαῦμα !
 Ἐσ ὅλου τοῦ Ἑλλήνας ἄφρατος τραῦμα,
 Σώμα σου χάσαμεν οὐκ ἀρετάς.
 Ὑπαγ' ἀθάνατε, ἔς τὰς οὐρανόους
 Σκηνας τοῦ Πλάττου μας, με ὕμνους θεῖους,
 Καὶ δεοῦ πάντοτε δια ἡμας.

33. Παραμυθία εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἑλλὰς ὠραία, γῆ δοξασμένη,
 Μῆτερ ἡρώων τε καὶ θεῶν,
 Χίλρε, εὐφραίνου γεγηθομένη.
 Σκίρτα, ἀγάλλου, λελαυπρωμένη,
 Διὰ τὰς νίκας τῶν σῶν υἱῶν.

ΕΥΧΑΙ, ΔΕΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΣΜΑΤΑ

Δὲν ἔχεις πλέον καμμιάν αἰτίαν

Γιὰ νὰ λυπῆσαι σὺ παντελῶς,
 Ὁ Τύραννός σου κ' ἡ τυραννία,
 Θεοῦ κ' υἱῶν σου τῆ βοήθεια,
 Ἐρρίφθη κάτω διὰ παντός.

Τέσσαρα ἔτη ἤδ' ὠπλισμένα

Τὰ τέκνα σ' ὄλα, ὦ τῆς χαρᾶς !
 Δὲν κάμνουν ἄλλο, παρ' ὀλονένα
 Τυράννων Τούρκων νὰ χύνουν αἷμα
 Διὰ θαλάσσης τε καὶ ξηρᾶς,

34. Τῆς Μουσικῆς,

ὦ μουσική! σὺ εὐφραίνεις
 Πᾶσαν ἀθῶν καρδίαν,

Φέρεις χαρὰν, σκεδάζεις
 Λύπην πολλῶν δεινῶν,

35. Ἐτερον προτρεπτικόν.

Ἄγωμεν, ὦ μουσικοί,
 Ἄσωμεν μελωδικά.
 Σπεύσωμεν, γυμναστικοί,
 Μὲ τὸ βῆμα τακτικά.
 Ὅτι κ' ἡ φωνητικῆ,
 Ἡ ἔνθεος μουσικῆ,

Ἦναι ἐξαστική.
 Καθῶ; κ' ἡ γυμναστική.
 Ἐκάστη δὲ εὐδοκίμει
 Ἐν τὰ ἔθνη τὰ πολιτικά,
 Ἐν τὸ νόμα κ' ἐλεύθερα
 Ἐν εἰς τὰ ἑρωϊκά.

36. Τῆς γυμναστικῆς;

Δεῦτε, ἀδελφοί γεναῖοι,
 Ἄπὸ τὸ σπουδαστήριον
 Δράμωμεν προθύμως, νέοι,
 Εἰς τὸ γυμναστήριον,
 Πρὸς γόμνασιν ἡμῶν.

Πατρικὴν κληρονομίαν
 Τοῦ νὰ γυμναζώμεθα
 Ἐχωμεν παραγγελίαν
 Καὶ νὰ ἐξασκώμεθα
 Ἐν τὸ πένταθλον ἡμῶν.

Συμπολιταί μας καὶ ξένοι,
Ὅλοι ἐνθουσιάζομενοι,

Πανυφῆμως μᾶς κροτοῦσι·
Αἰ σικαὶ δὲ τῶν προγόνων,
Μετὰ τόσον λύπης χρόνον
• Χαίρουσιν, ἀνασκιρτοῦσι.
Διὰ ταῦτα ἄς δειχθῶμεν

Ἐφάμιλλοι αὐτῶν.
Φιλοτίμως ἀγρυπνώμεν,
Τὰς τρυφὰς καταπατῶμεν
Ἄδοντες μετὰ χαρᾶς.

37 Ἐλα ὕπνε κ' ἐπάρε το, Ἦσυχά ἀνάπαυσέ το,
Καὶ γλυκ' ἀποκοίμησέ το, Κ' ὕστερα ἐξύπνισέ το.

38 Ἄσμα διὰ τὴν ἐξόδον τῶν μαθητῶν ἐκ τοῦ σχολείου
Παύει πλέον ἢ μελέτη καὶ ὁ καιρὸς τῆς προσευχῆς,
Ὡρα τῆς ἐξόδου ἦλθε, στῶμεν μετὰ προσοχῆς.

Δεῦτε ἄγωμεν λοιπὸν,
Με τὸ βῆμα τακτικόν.
Προῦ δεξιὸς, με δεξιόν,
Κ' ἀριστερὸς μ' ἀριστερόν.

Μ' εὐταξίαν καὶ με σέβης ἄσωμεν μελωδικά,
Προσαρμόζοντες τὸ βῆμα εἰς τὴν φωνὴν ἀρμονικά.

Καὶ τὸ βῆμα, ἀδελφοί,
Θία, τίς εἶναι τερπνή.
Μᾶς εἰν' ὄρατος στολισμὸς,
Ἄπ' ὅλους δε ἐπαινετός.

Θησαυρὸς κ' εὐδαιμονία ἀρθρονος παντοτινῆ,
Εἶναι μόνη ἡ παιδεία καὶ ἐλπίς πολλὰ τερπνῆ.

Γυμναστικοί!
Φίλοι καὶ ἀδελφοί!
Μίας ὥρας γύμνασιν
Καθ' ἐκάστην κάμνοντες,
τὴν καλὴν διαθέσιν
Εἰς ἡμᾶς αὐξάνοντες,
Ἵγιες παρέχομεν
Σώμα πὸ ἡνέτερον,
Ἴν ὁ νοῖς ὁ ὕγιες,
Ἐνοικίει τρισευτυχῆς
Ἵγιέστερα εἰς αὐτό.

Ὅντως, ὄντως εὐτυχεῖς,
 εἶναι οἱ φιλομαθεῖς.
 Πρεπόντως εἶν' ἐπαινέται
 Μουσῶν ὅσ' εἶναι ὀπαδοί.

Ὅλοι τοὺς ἐγκωμιάζουν μὲ ἐγκώμια λαμπρά,
 Κ' εὐτυχεῖς τοὺς ὀνομάζουν ὡς εὐχάριστος χαρά!

Τῆς παιδείας ἡ σπουδῆ,
 εἶναι ἀληθῆς τιμῆ,
 καὶ ἔχει πλῆθος ἀμοιβῶν
 Ἐνδόξων καὶ παντοτεινῶν.

39. Ὑμνος πρὸς τὸν Θεόν, ἀδόμενος ἐν ταῖς
 ἐξετάσεσι τετραφώνως.

Μὲ μέλος ἐναρμόνιον
 Ὑμνοῦντες τὸν αἰώνιον
 Δωτῆρα τῆς σοφίας,
 Πρὸς τὸν Θεὸν στρεφόμεθα
 Κ' εἰς σέβας αἰσθανόμεθα
 Παλούσας τὰς καρδίας.
 Θεὲ, ὅστις τὸν ἥλιον
 Μ' ἐν μόνον βλέμμα φίλιον
 εἰς τοὺς αἰθέρας στήνεις
 Δεινῶν ἡμᾶς ἀπέλλαξον;
 ἢ εἰς τὰς ψυχὰς μας γάλαξον
 τὴ μύρον τῆς εἰρήνης.

Σὺ, ὅστις νοῦν ἐπότισας
 Κ' ἐκ πνεύματος ἐφώτισας
 τοὺς ἀλιεῖς μ' ἐν νεύμα,
 Ὡς ἄρταν ἐπισύσιον,
 Πέμπε ἡμῖν τὸ πλούσιον
 καὶ ἅγιόν σου Πνεῦμα,
 Πρὸς τοὺς ἐπιστατοῦντας μας
 καὶ τοὺς ποδηγτοῦντας μας
 Πρὸς φῶς καὶ πρὸς παιδείαν
 τὴν Θεϊκὴν σου χάριτα
 καὶ τ' ἀγαθὰ σου ἄρρητα
 Παράσχου μ' ἀφρονίαν.

40. Ἡ φιλία.

εἰς τοὺς ἀνθρώπους φθείρονται τὰ ῥόδια καὶ τὰ ἴα,
 Ὅμως ἐμμένει ἄφθαρτος ἡ ἀληθῆς φιλία.

Τῆς ἀρετῆς ὁ στέφανος τοὺς φίλους στεφανώνει,
Καὶ ἡ φιλία ἐκτιμᾷ τὴν ἀρετὴν των μόνη.

41. Θεὸς δὸς ἀκοῆν, | Θερμῶς οἱ λόγοι μου θρηνοῦν,
Σε μόνον ἔχω βοηθόν. | Οἱ στοχασμοὶ δέντυμφωνοῦν.

42. Ὁ ὑπὲρ πατρίδος μαχόμενος στρατιώτης.

Δαμπρὸς ποτε φωσφόρος τῶν νυκτῶν
Ἐφώτιζε σκηνὰς τῆς Ἑλληνίδας.

Ἐκεῖ πλησίον τὴν λόγχην του κοατῶν,
Ἐτραγουδοῦσεν ὁ νέος Πελοπίδας·

«ὦ ζέφυροι τερπνοὶ! πετᾶτ' εὐθὺς»

Μηνύσατε ἔς τὴν φίλην μου Ἑλλάδα,

Διὰ τὴν δόξαν σου, πατρίς,

Διὰ τὴν δόξαν σου, πατρίς,

Φρουρῶ ἐδῶ εἰς τὴν κοιλάδα,

Εἰς τὴν κοιλάδα. »

Τηρεῖ τὴν λάμπην τοῦ ἐχθρικοῦ πυρὸς,

Καὶ σιωπᾷ ἔς τὴν θέσιν του ταγμένος.

Ἡ νύκτα χρόνος, ὁ Ἕλληνας ζωερός,

Καὶ τραγουδεῖ ἔς τὴν λόγχην του στηριγμένος.

«ὦ ζέφυροι τερπνοὶ! κτλ. »

Ὁ Ἥλιος τὸν πόλεμον κινᾷ,

Λύριον εἶν' ἡμέρα τῆς ἀνδρίας·

Ἄν ἀποθάνω ἔς τὴν λόγχην μου σιμᾷ,

Ἐπὶ πατρίδος καὶ τῆς ἐλευθερίας,

«Πετᾶτε πάλιν, ὦ ζέφυροι τερπνοὶ!

Μηνύσατε ἔς τὴν φίλην μου Ἑλλάδα·

Διὰ τὴν δόξαν σου πατρίς,

Διὰ τὴν δόξαν σου, πατρίς,

Ἄπεθανα εἰς τὴν κοιλάδα,
Εἰς τὴν κοιλάδα. »

43. Ὁ Ἕλληνα ἐνθουσιῶν.

Ὡ λυγρὸν καὶ κοπτερόν σπαθί μου,
Καὶ σὺ τουφέκι, φλογερὸν πουλί μου!

Ἔσσις τὸν τουρκικὸν σφάξατε,
Τὸν τούρκικον σπαράξατε,

Ν' ἀναστήθῃ ἡ πατρίς μου,

Νὰ ζήσῃ τὸ σπαθί μου.

Σπαθί μου ἀν σ' ἀκούω νὰ γλυγγλίζης,

Καὶ σὺ μαῦρον τουφέκι νὰ βομβίζης,

Νὰ στρώνωνται Τουρκῶν κορμιὰ,

Ἄλλάχ! νὰ σκούζουσι τὰ σκυλιὰ,

Αὐτ' εἶν' ἡ μουσικὴ μου,

Ποῦ τέρπει τὴν ψυχὴ μου!

Ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀστράπτει καὶ βροντᾷ,

Βροχὴ κατακλυσμῶς, βεβρόχας φυσᾷ,

Κ' ἐγὼ γυροῖζω τὰ στενὰ,

καὶ ἀναθαίνω τὰ βουνὰ,

Ν' ἀναστήθῃ ἡ πατρίς μου,

Νὰ ζήσῃ τὸ σπαθί μου.

Γιὰ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν,

Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν,

Γι' αὐτὰ τὰ δύο πολεμῶ,

Μ' αὐτὰ νὰ ζήσῃ ἐπιθυμῶ.

Κὶ ἂν δὲν τὰ ἀποκτήσω,

Τί μ' ὠρελεῖ νὰ ζήσω;

Ἡ ὄρα ἔφθασεν ἡ σάλπιγξ κράζει!
 Ἀπὸ χερῶν σκιρτῶν τὸ αἶμα βράζει,
 Τὸ μπάμ, τὸ μπούι, τὸ γλίμ γλίμ γλίμ,
 Ἀρχίζει καὶ βροντολογῆ.

Κ' ἐγὼ τοῦς Τούρκους σφάζω,
 Ζήτω Ἑλλάς! φωνάζω.

Φωνὴ τοῦ Ἀρεῶς μ' ἐνθουσιάζει.
 Τὸ αἶμά μου σκιρτᾷ καὶ ἀναβράζει,
 Ὅσον τὸν τύραννον ἀποστατῶ.

Ζυγὸν συντρίβω καὶ πατῶ,
 Νὰ ἀποθάνω μέλλω,
 Ἐλευθερίαν θέλω.

ὦ Οὐρανέ! Τί τρέχ' εἰς τὸ κορμί μου;
 Βοῆζει, μυρμηδιζ' ἡ κεφαλή μου

Βροντῆ ἀλλόκοτος σεισμὸς,
 Καρδιακὸς παροξυσμὸς,

Ἀνάπτει μου τὸ σῶμα,
 Καπνοὺς πετὰ τὸ στόμα.

Τὸν Ἕλληνα, ποῦ τὸν προστάζ' ἡ φύσις.
 Νὰ κόπτη τὰ δεσμὰ καὶ τὰς ἀλύσεις,

Ποῦ γῆ δὲν εἶδε δεύτερον

Ὅς τοῦτον φιλελεύθερον,
 Πῶτος ζυγὸς θά φθάσῃ
 Νὰ τὸν καταδαμάσῃ;

41. Εὐχὴ πρὸς τὸν Θεόν.

Ζεῦ, θεέ! θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν ὅμου, πάντων Βασιλεῦ.
 ὦ τὸ Μουσῶν, Χαρτίων, Ἀθηναῖς, Ἑρμοῦ, Ἀπόλλωνος γαυεῦ!

Ἄθλωνκόσμου ὑβίζουγε σταθμεῦ καὶ διανομεῦ!
 Ἐπίβλεπον, ἐπίβλεπον, καὶ εἶδε πλέον καὶ ἡμᾶς.
 Ἄν καὶ ὑπάρχης Ζεὺς, καὶ τὴν ἀρετὴν ἀληθῶς τιμᾶς.
 Ἐὐτπλαγχ' ἕως πότε; ἕως πότε πλῆθος συμφορῶν;
 Ἄς ἐπανακαρφή πλέον καὶ εἰς ἡμᾶς ὁ Χρυσὸς Αἴλιν,
 τῶν εὐτυχιῶν.
 Ἐκπληξον κεραυνοφόρε τοὺς ἐχθροὺς τῶν σοφῶν Γραικῶν,
 Ῥίψον βροντώδη σου τὸν κεραυνὸν, θεᾶ, κατὰ τῶν ἀνταρτῶν,
 Φθάνει πλέον ἐγκυλομητὰ Ζεῦ! Ἑλλήνων τὰ κακὰ,
 Ἐπίβλεπον ἐξ οὐρανοῦ, ναοὺς σου ἴδε τοὺς λαμπροὺς
 Τοὺς τετεσφρωμένους, θεῦ! λοιπὸν τ' ἀργεῖς, Ζεῦ! τοὺς κεραυνοὺς;
 Ἄθλιοι! ἕως πότε; ἕως πότε νύξ δυστυχιῶν,
 Ἄς ἐπαναλάβῃ καὶ πάλιν καὶ ἡὼς τῶν εὐτυχιῶν.
 Βρόντησον, ὑψέθεσμέτ' εἰρίδουκε! βρόντον τρομερόν.
 Παῖξον σκληρῶν βασθάρων κεφαλὰς, θεᾶ! κεραυνοῦ σου δεινῶς,
 Πάταε ἀναξ' ἐπάκουσον ἡμῶν, καὶ πλῆξον τοὺς ἐχθροὺς,
 Σπλαχνίσθητι, ὑψίθερονε Ἑλλάδα σῶσον ἐκ δεινῶν,
 Καταταρτάρας, Ζεῦ! θρόνον τοῦ ἐχθροῦ τὸν τυραννικόν.
 Ἐπίβλεπον, ἐπίβλεπον, καὶ εἶδε πλέον καὶ ἡμᾶς.
 Ἄν καὶ ὑπάρχης Ζεὺς, καὶ τὴν ἀρετὴν ἀληθῶς τιμᾶς.

45. Προτρεπτικὸν εἰς τὴν παιδείαν.

Δεῦτε Ἕλληνες γενναῖοι,	Τὸ ζωφερόν τῆ; ἀμαθείας
Δράμετε προθύμως, νέοι	Ἄς λείψῃ τὸ δεινόν.
Εἰς τὸν θεῖον Παρνασσόν.	Ἡ Ἑλλάς ταπεινωμένη,
Πατρικὴν κληρονομίαν	Φίλοι! ἀπὸ σᾶς προσμένη,
ἔχοντες τὴν εὐρύταν,	Δόξαν τῆς τὴν παλαιάν.
Καὶ φιλίαν τῶν Μουσῶν	Ἡ σοφία μόνη δίδει
Ἕλληνας! ἄγωμεν,	Ὅλων τῶν καλῶν τὰ εἶδη
Φῶς ἀναλαβόμεν.	ἢ εὐτυχίην σεραάν. Ἑλ. κτλ.

ὦ Πατρίς ! Πατρίς φιλότατη!

Ἡ ποτε κραταιότατη

Ἀναμέσον τῶν ἔθνων.

Φεῦ! εἰς πόσας δυστυχίας

Σ' ἔρριψε τῆς ἀμαθείας

Σκότος τὸ φθοροποιόν.

Ἕλληνες! κτλ.

Ἀλλὰ θάρρει! μὴ φοβῆσαι!

Ἐσὺ μήτηρ πάλιν εἶσαι

Τῶν φιλομαθῶν γραικῶν

Ναί, Πατρίς γεναιοτάτη!

Ἐπεσ', ἔπεσ' ἡ ἀπάτη,

Ἦλθε τοῦ φωτός αἰών.

Ἕλληνες! κτλ.

Λύκεια, Βιβλιοθήκαι,

Τῆς σοφίας ἀποθήκαι,

Ἀνεγείρονται λαμπρῶς.

Ἄθλιότου δόξης ἔρωσ

Ἐλαμψεν εἰς κάθε μέρος,

Ζῆλος ἀναψε σφοδρῶς.

Ἕλληνες! κτλ.

Νέοι, χάριν τῆς παιδείας,

Εὖγε! τρέχετε παντοίας

Καὶ θαλλάσσας καὶ ξηράς

Φιλοτίμως ἀγρυπνεῖτε,

Τῆς τρυφῆς καταπατεῖτε,

Ψάλλοντες μετὰ χαρῆς.

Ἕλληνες! κτλ.

Συμπολιταί μας καὶ ξένοι,

Ὅλοι ἐνθουσιασμένοι

Πανευφύμως σᾶς κροτοῦν.

Αἱ σκιαὶ δὲ τῶν προγόνων,

Μετὰ τόσον λύπης χρόνον,

Χαίρουσαι ἀνασκρτοῦν.

Ἕλληνες! κτλ.

ὦ φιλόχοροι παρθένοι!

Πῶς τὸ ἄσμά σας εὐφραίνει,

Καὶ φλογίζει τὴν ψυχὴν!

Ἕλληνίδες! δημοφώνως

Ἐλάλατε καὶ λαμπροφώνως

Τῆς πατρίδος τὴν εὐχὴν.

Ἕλληνες! κτλ.

Ἡ Ἑλλάς μὲ νέα κάλλη

Ἀνεφάνεται μεγάλη

Εἰς τῆς Τύχης τὸν ναόν.

Εἶναι ἄρα φαντασία!

Ὅχι! βλέπω παρρησία

Νέον κόσμον φωτεινόν.

Ἕλληνες! κτλ.

Παντοπόροι νησιῶται,

Ἴππηλόροι Ἡπειρώται,

Μακεδόνες καὶ Δελφοί,

Θετταλοὶ καὶ Ἀθηναῖοι,

Σπαρτιάται καὶ Θεβαῖοι,

Ὅσοι ζοῦν ὡς ἀδελφοί.

Ἕλληνες! κτλ.

Ἐθνομία θριαμβεύει,
 Ἐδύχια κυριεύει,
 Ἐλειψαν οἱ στεναγμοὶ.
 Παντοῦ πλοῦτον ἀφθονίας,
 Παντοῦ κάλλος εὐκοσμίας,
 Βλέπουναι οἱ ὀφθαλμοί.
 Ἕλληνες ! κτλ.

Ναοί. Θέατρα, Μουσεῖα,
 Στοαί, Κῆποι, Πρυτανεῖα,
 Φθάνουν εἰς τοὺς οὐρανοὺς,
 Τῆς αἰσθητικῆς γοητεύουν,
 Τέρπου, ὠφελοῦν παιδεύουν,
 Κάμνουν ἢ ἀπορῆ ὁ νοῦς.
 Ἕλληνες ! κτλ.

Μὲ τὸ ξίφος Μελπομέ η
 Εἰς τὰ αἵματα βαμμένη,
 Τρόμον, οἶκτον προξενεῖ
 Ἄλλοῦ πάλιν ἢ Θυλείν,
 Ρίπτουσα τὰ προσωπεῖα,
 Γλυκῶν γέλωτα κινεῖ.
 Ἕλληνες ! κτλ.

Δουσῶν στόμα καὶ Χαρίτων,
 Ὀμρε ! τῶν ἀνικῆτων
 Ἕμνησαν τὰς ἀρετάς.
 Ἰνδαρε ἔς τὴν Ὀλυμπίαν,
 ἔ κιθάρην σου τὴν θείαν,
 Δόξασον τοὺς ἀθλητάς.
 Ἕλληνες ! κτλ.

Ψάλλε, Μοῦσα Τιμοθέου,
 Πλήρη ἄσματος ἐνθέου,
 Καὶ κυρία τῶν παθῶν.
 Μάρμαρα ἐμψυχωθῆτε,
 Μορφήν, σχῆμα ἐνδυθῆτε,
 Τῶν ἡρώων καὶ σοφῶν
 Ἕλληνες ! κτλ.

Ψυχὴ καθαρὰ γενναία !
 Σὲ προσμέν' ἡ νεολαία,
 Ὡ σοφώτατε ἀνδρῶν !
 Ὑπὸ πάντων προκυνεῖσαι,
 Δίδασκε καὶ μὴ φοβῆσαι
 Κώνειον τὸ μιαρὸν.
 Ἕλληνες ! κτλ.

Ἴδου νόσους θεραπεύει,
 Γοὺς λοιμοὺς ἐξολοθρεύει,
 Ἰπποκράτη, ὡς θεός,
 Ἀναγκάζει τὴν ὑγείαν,
 Τοῦ θανάτου δὲ τὴν βίαν
 Διακόπτει κραταιῶς.
 Ἕλληνες ! κτλ.

Ἀπὸ πόλον ἕως πόλον
 Γὰ καλὰ τῶν τόπων ὄλων,
 Περσῶν καὶ Ἰνδῶν,
 Γῆν ἀφίνουσι πατρίαν,
 Ἐστὴν φιλόμουσον Γραικίαν
 Μετοικοῦσι σωρηδόν.
 Ἕλληνες ! κτλ.

Ω παύνητε σοφία,
 Τῶν καλῶν πηγὴ πλουσίη,
 • Θεραπεία τῶν κακῶ !

Στήσουν τὸν λαμπρόν σου θρόνον
 εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων,
 • Ἐν τῷ μέσῳ τῶν Γραικῶν,

46. Πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

Λαμπρὰ Ἑλλάς! πηγὴ τῶν φιλοσόφων,
 Μητέρα τῶν ἠρώων,
 Φωσφόρε τῶν βροτῶν.
 Ἐβόνηστον ἐκ τοῦ βύθου.
 Τύντριψον τὰς ἀλύτους
 Πιτρίδα τῶν Μουσῶν.
 Ἴδοῦ καιρὸς τῆς δόξης σου ἐφάνης,
 Κρατῶν χρυσοῦν στεφάνι,
 Καὶ κράζων ἰσχυρῶς
 Ἑλλάς γενναϊοτάτη!
 Τυράννους καταπάτει,
 Καὶ νίκα καρτερῶς.
 Μὴ δειῖς, ἔχεις ἠρώων πλῆθος,
 Καὶ φιλοσόφους στήθος
 Νὰ σ' ὑπερασπισθοῦν
 Μητέρα σὲ γνωρίζουν
 Ὅπου κ' ἂν τριγυρίζουν,
 Καὶ σὲ ἐπιπασθοῦν,
 Τὸν Ἡρακλῆ, οὐ μόνη ἠδυνάθης
 Ἐτὸν κέρουον νὰ γεννήσῃς
 Ἐλῆρας ὀλοθρευτήν.
 Αὐτῆς ποῦ τώρα πάλιν,
 Μὲ χεῦνωσιν μεγάλην,
 Σ' ἰτὰ σπλάγχνα σου οἰκεῖ

ΕΥΧΑΙ, ΔΕΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΣΜΑΤΑ

ὦ Ἀθηναῖα σπεύσον πρὸς τὴν πατρίδα,
εἰς γῆν τὴν Ἑλληνίδα,
καὶ πλάσον τοὺς ἐκεῖ.

Ἡρώας ὡς τὸν πρῶτον,
κινουντας τῶν ἀνθρώπων
τὸν θυμασμὸν ἐν γῆ.
Μὴ δίσταζε, αὐτοὶ ἐπιπεθοῦσιν
Ἐκεῖ νὰ σε ἰδοῦσιν
Ν' ἀνθρωποποιηθῆς.

Προστάτις νὰ μετρήσῃς,
μητέρα νὰ καλῆται.

Ἐπὶ τὴν γῆν ὅπου πατῆς.
Μουσῶν χορὸς, Ἑλλάδος θυγατέρες,
Χρόνου χρυσοῦ μητέρες,
Ὁ Ἑλικῶν φωνεῖ.

Στρέψατε ἔς τὴν πατρίδα,
εἰς γῆν τὴν Ἑλληνίδα,
Ἦν λάβετε κοινῇ.

Αὐτῇ, πολλοὺς πέμπει νὰ ἀνιχνεύσουν,
καὶ νὰ σὰς προσκαλέσουν
Πάλιν ἔς τὸν Περνασσόν·
Μαῖται, τιτθοὶ νὰ ἦσθε,
θεοὶ δὲ νὰ ὑμῆσθε,
εἰς τὸν αὐτὸν λαόν.

47. Ἡ Ἀθηναῖα πρὸς τὴν Ἑλλάδα λέγει,
Ἐξ οὐρανοῦ ἦλθον ἐδῶ, νὰ παύσω τὰ δεινά σου
Ἡ Ἑλλάς πρὸς τὴν Ἀθηναῖαν.

Ἰδοὺ τέκνα μου πιστὰ εἰς τὰ προστάγματά σου.

Ὁ ποιητής.

Ὡσεὶς ἀθάνατοι σικαὶ τῶν παλλαιῶν Ἑλλήνων,

Ἄν ἀληθῶς μὲ θρήνον

- Πλανᾶσθε εἰς τὰ μνήματα τῆς καταστάσεώς μας,
- Ἴδέτε καὶ θρηνήσατε τὸ ἄθλιόν της μέλλον,
- Κ' εἰς τοῦ Θεοῦ γονυκλίνας προσέλθετε τὸν θρόνον,
- Εἶπατε ὡς τὴν πῆμερον ἄλλοτε ἀνατέλλων,
- Ὁ Ἥλιος νὰ μὴν εὐρῆ τοῦ Ἑλληνοσ τὸν πόνον.
- Λαοὶ τὸ γόνυ κλίνατε, καὶ προσκυνήσατέ τιν' Ἰ
- Τοῦ Ἄρεως γενέτειρα, καὶ μήτηρ τῆς Παλλάδος,
- Νὰ σᾶς διδάξῃ ἔρχεται! λαοὶ, λατρεύσατέ τιν' Ἰ
- Ὡ Ἑλλάς, μὲ νέα κάλλη, ἦλθες τοῦ φωτός αἰῶν,
- Ἢ ποτὲ κραταιοτάτη, ἀναμέσον τῶν ἔθνων.

48. Νέοι! χάριν τῆς παιδείας, φιλοτίμως ἀγρυπνεῖτε
 Εὐγε, τρέχετε παντοίας, τὰς τρυφὰς καταπατεῖτε.

49. Ψυχὴ καθαρὰ, γενναία,	Προπατόρων μας τὴν θεῖαν
Σὲ προσμέν' ἡ νεολαία.	Ἐχεις τὴν θεολογίαν
Ἰπὸ πάντων προσκυνεῖσαι	Τῶν Πατέρων τὴν ἀγίαν
Δίδασκε καὶ μὴ φιθῆσαι.	Ἐχεις ὡς κληρονομίαν
Ἐχεις τὴν ἐλευθερίαν	Τὴν θρησκευτὴν μας τὴν θεῖαν
Εὐαγγελικὴν τὴν θεῖαν,	Ταύτην φύλαττε γενναίως
Ἐχεις τὴν φιλοσοφίαν	Καὶ προόδευε βεβαίως.

50. Ἄσμα εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν,

Αὐτριά, τὴν γέννησίν σου	Εἰς τὸν κόσμον τὴν εἰρήνην
Εἰς τὴν θεῖαν ἑορτὴν σου	Ἐφερεν ἡ ἐλευσίς σου,
Ψάλλομεν καὶ ἐκ καρδίας	Καὶ εἰς τὰς ψυχὰς γαλήνην
Σοὶ προσφέρομεν λατρείας.	Ἐσπεῖρεν ἡ διδασχὴ σου,

"Ανοιξας τοῦ Παραδείτου	Φώτισόν μας τὴν καρδίαν
Τὸν ὑπέρολαμπρον πυλῶνα,	Σῶτερ! Σε παρακαλοῦμεν,
Κ' εἰς αὐτὸν τὴν ἀρετὴν Σου	Θεοσέβειαν τὴν θεϊαν,
"Ἐδειξας ὡς ἡγεμόνα	'Αρετὴν τε καὶ παιδείαν,
	Ταῦτα μόνον Σοὶ αἰτοῦμεν.

51. Εἰς τὸ ἔαρ.

Πανταχοῦ ἡ φύσις θάλλει,	ὦ σὺ ἔαρ, ποῦ μὲ ἔα
Ἵμνωδὸς δὲ τέτιξ ψάλλει,	Διαστρόνεις τὰ πεδία
Καὶ ἀνάμεσα 'ς τὰ φύλλα	Καὶ προβαίνει πάντα νέον
Κρυφοβλέπ' ἡ Φιλομήλα.	'Ανθοφόρον καὶ ὠρατον,
Εἰς λευκοὺς προβαῖνον κρίνους	Δὸς, ὦ! δὸς εἰς τὰς καρδίας,
Καὶ εἰς τάπητας ἀνθίνους	Νέαν χάριν εἰθαλείας,
Μ' ἔλαφρον τὸ ἔαρ πόδα	Καθὼς δίδεις νέα κάλλη
Χύνει μύκωνας καὶ ρόδα.	Εἰς τὴν φύσιν ἥτις θάλλει.

52. Ἵμνος πρὸς τὸν Θεόν

Σε, Θεὸς ὑμνοῦμεν	Σοὶ οἱ οὐρανοὶ
Σε, Κύριε, δοξολογοῦμεν.	Καὶ πάντα αἱ δυνάμεις,
Σε τὸν αἰώνιον Πατέρα	Σε τὰ Χερουβίμ
Πᾶσα ἡ γῆ μεγαλύνει.	Καὶ τὰ Σεραφίμ
Σοὶ πάντες οἱ Ἄγγελοι,	Πάντ' ἀκοίμητα ὑμνοῦσι.

53 Ἄσμα ἀδόμεγον τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγεννῶν,

Αὕτη εἶναι ἡ ἡμέρα, ποῦ σαρκώθ' ὁ Λυτρωτῆς.
 Ἄπο Μαρίας μητέρα τὴν παρθένον γεννηθεὶς.
 Αὕτη εἶναι ἡ ἡμέρα, ποῦ εὐδόκησ' ὁ Θεός.
 Εἰς τὴν γῆνόν μας σφαῖραν νὰ κατέλθῃ ὁ Υἱός.
 Αὕτη εἶναι ἡ μεγάλη τοῦ Θεοῦ μας ἑορτή,
 Ποῦ πρεῖπον οἱ Προφῆται καὶ ἡ θεία μας Γραφή.

Ἄναρχος ἀρχὴν λαμβάνει, καὶ σαρκούται ὁ Θεός,
Ὁ Ἀγέννητος γεννᾶται εἰς τὴν φάτιν ταπεινός.
Ἄγγελοι τὸν νέον λέγουν εἰς ποιμένας καὶ βοσκούς,
Ὁ ἀστὴρ τὸ θαῦμα δείχνει εἰς τοὺς μάγους καὶ σοφούς,
Εἰς τὴν σήμερον ἡμέραν, ποῦ γεννᾶται ὁ Χριστός,
Δόξα ἐν ὑψίστοις ψάλλει τῶν Ἀγγέλων ὁ χορός.
Καὶ ἡμεῖς ἐδῶ οἱ παῖδες τῶν Ἀγγέλων τὴν ᾠδὴν,
Δόξα, δόξα ἐν ὑψίστοις, ψάλλομεν ἔς τὸν Αὐτρωτὴν.
Εἰς τὴν γῆν μάα ἡ εἰρήνη, σωτηρία ἔς τὸν λαόν,
Δόξα, δόξα ἐν ὑψίστοις ἔς τὸν Σωτῆρα καὶ Θεόν.

Τ Ε Λ Ο Σ

Τιμᾶται λεπτὰ 25.

Μανιλάκης